

Programa, dissabte 2 de desembre del 2006, de 9.00 a 21.30

9.00 h Presentació de l'acte.

De 9.00 a 12.00 h: 1a. sessió.

FORMAR ENTRETENINT, PERÒ ENTRETENINT MASSA?

Tots hem sentit alguna vegada allò de *la lección, si amena, dos veces buena*; però quan entrem en el terreny de la televisió ens assalten tota mena de dubtes sobre l'equilibri entre informació i entreteniment. Es pot formar entretenint? Hi ha temes sobre els quals no es pot fer broma? És lícit fer proper qualsevol tipus de contingut si això ens permet fixar-lo més en l'audiència? I si es tracta de cadàvers humans o d'una caricaturització de les cèl·lules del càncer?

Produccions que s'hi projectaran

- [*Autopsy*](#) (divulgatiu-documental, 50', Gran Bretanya, Firefly productions)
- [*Fric Show*](#) (entreteniment, 26', Canadà, Productions Virages, Société Radio-Canada)
- [*Vitamin*](#) (entreteniment, 70', Corea del Sud, Korean Broadcasting System)
- [*L'home del sac*](#) (divulgatiu, 20', Espanya, XTVL)

Moderaran la sessió: Francesc Pou, Ferran Monegal, Ona Vinyamata i Marc Melillas

Comptarem amb la presència de: Lucy Bowden (productora d'*Autopsy*), Iann Saint-Denis (guionista i director de *Fric Show*) i els directors de *L'home del sac*

Autopsy

**Divulgatiu-documental, 50',
Gran Bretanya, Firefly productions**

Pot ser formativa una autòpsia? És entretinguda? El doctor Gunther von Hagens (famos per la plastificació de cadàvers) va disseccionant un cos en mig d'un plató de televisió, amb públic, és clar. Mentrestant, el doctor Lee va fent les explicacions científiques perquè el públic entengui com les malalties actuen en el nostre cos. El programa és generós en plans detallats de les vísceres afectades pel tumor, i en els primers plans de les cares de fàstic del públic del plató. Durant la projecció del programa a l'INPUT de Taipei moltes persones van abandonar la sala abans d'acabar. Ètica, límits? Ara, nosaltres podem fer-li la dissecció a aquest programa, que no deixarà ningú

indiferent.

Fric Show

**Entreteniment, 26',
Canadà, Productions Virages, Société Radio-Canada**

El *show* de *lefric* (diners en argot francès)? O el *show* dels *freak*? D'una manera certament entretinguda i amb una estètica grandiloqüent i pròxima al circ, el presentador d'aquest programa provoca debat d'un tema molt seriós (en aquest capítol, l'escassetat de l'aigua). Ens informa alhora que ens entreté, i quasi sense adonar-nos-en ens col·loca al centre de la discussió, entre rialles i moments d'autèntica reflexió.

Vitamin

**Entreteniment, 70',
Corea del Sud, Korean Broadcasting System**

Et preocupa la teva salut, i creus que riure-se'n és una bona manera de començar a cuidar-se? Aquest programa, de gran popularitat a Corea, ens mostra com funciona el cos humà, per què ens posem malalts i com podem evitar-ho. En aquest cas, però, es substitueix l'esquelet de PVC de les aules de medicina per un grup de celebritats coreanes disposades a provar davant la càmera fins a quin punt estan en forma.

L'home del sac

**Divulgatiu, 20',
Espanya, XTVL**

L'home del sac és un espai que forma part del DO (contenidor de la XTVL on s'inclouen programes de "nous formats") i que està dedicat a reflexionar sobre la por i els seus orígens atàvics. *L'home del sac* és un recull de reportatges dedicats a aprofundir sobre els temors, els seus motius i les seves conseqüències mitjançant la figura que ha atemorit els infants de diverses generacions al nostre país. En aquest capítol "l'home del sac" es desplaça a Salamanca a partir de l'excusa dels papers espoliats. Què descobrirà fent-se passar per alacantí enmig dels habitants de la ciutat castellana? Quina por descobrirà? Quines respostes obtindrà?

De 12.00 a 12.20 h: ESMORZAR.

Oferirem esmorzar gratuït al vestíbul del CCCB

De 12.20 a 15.20 h: 2a. sessió.

LA FICCIÓ I LA HISTÒRIA

Qui hagi vist *Bowling for Columbine*, de Michael Moore, i *Elephant*, de Gus Van Sant, s'adonarà de les diferents aproximacions que es poden fer a un esdeveniment. Moore opta pel documental; Van Sant, per la ficció. Les dues visions són tan diferents com necessàries i complementàries. El drama obre enigmes sobre les causes del fet, enigmes que no es tanquen ni amb les entrevistes ni amb els documents que un documental pot presentar. La història sempre s'explica en passat; per tant, sempre és interpretació, aproximació. La memòria està tan amurada de recreació com els documents testimonials (com la Guerra del Golf ens va mostrar). Aquest relativisme de la història, però, no ens ha d'impedir que necessitem parlar-ne i desenterrar injustícies no resoltes. Posar sobre la taula un tema ja és per si sol una tasca heroica, ja sigui a través de la via de la ficció o del documental. Al final, què és la veritat sinó testimoniar l'amor a la veritat que ens mena a furgar tant en el que va ser com en allò que encara no és? La mateixa voluntat de dir, la mateixa fragilitat en el dir.

Produccions que s'hi projectaran

- [*Speer and Hitler*](#) (docudrama, 90', Alemanya, Bavaria en coproducció amb WDR, NDR, BR, ORF)
- [*Stardust*](#) (drama, 50', Irlanda, RTE i Merlin Films)

Moderaran la sessió: Tània Balló i Ingrid Guardiola

Comptarem amb la presència de: Gernot Roll (camera de *Speer and Hitler*) i Ciaran Donnelly (director de *Stardust*)

Speer and Hitler

**Docudrama, 90',
Alemanya, Bavaria en coproducció amb WDR, NDR, BR, ORF**

Docudrama fet en tres parts sobre la vida de Speer, l'arquitecte amic de Hitler que va estar al seu servei fins acabada la Segona Guerra Mundial. El documental mostra l'Speer tal com és vist a través dels ulls de tres dels seus fills: l'Speer que somiava amb Hitler la reconstrucció de Berlín, capital del Reich; l'Speer que admet la seva implicació amb el règim nazi en els judicis de Nuremberg, i l'Speer empresonat. Més enllà de l'Speer com a persona, el que es testimonia a través d'aquesta peça que inclou fragments documentals de l'època, entrevistes i recreacions dramàtiques del que s'esdevingué llavors, és el "somni utòpic del Reich", en contraposició als mitjans que utilitzaven per aconseguir-lo (bombardejos, crematoris, assassinats amb injeccions, treballs forçats a les fàbriques o a les mines...) i el que finalment s'esdevingué (caiguda del Reich a mans dels Aliats, judicis de Nuremberg i condemna a presó). Breloer utilitza les fonts amb gran intel·ligència narrativa i testimonial. Els enregistraments sonors de les veus de Himmler, Speer o altres testimonis, no només són enclavaments dramàtics enmig de la història, sinó la seva possibilitat d'existència, el que fa d'aquesta ficció una lliçó sobre la història.

Stardust

**Drama, 50',
Irlanda, RTE i Merlin Films**

El 1981 el pub Stardust va cremar-se, i va causar la mort de 50 adolescents que hi havia dins. Aquesta obra del realitzador de televisió Ciaran Donnelly és un clar exemple del que s'ha de fer per elaborar un telefilm de qualitat que, a part del seu valor històric (la majoria estan basats en històries reals), tingui un bon desplegament narratiu i un atractiu visual. Però: es va arribar a fer justícia als repercutits per l'esdeveniment que, 25 anys després, demanaven danys i perjudicis i que el seu cas fos escoltat? Per què volien fer-se escoltar a través d'un documental? Finalment, el drama va aconseguir portar a la llum les injustícies de fa 25 anys?

De 14.00 a 16.00 h s'oferirà un buffet al vestíbul del CCCB,

que anirà a càrrec del consumidor.

De 15.30 a 18.15 h: 3a. sessió.

FORMATS PER RIURE'NS DELS FORMATS

Què passa quan te'n adones que tots els protagonistes d'un documental s'assemblen d'una manera que no és normal? Uns nens poden presentar i orquestrar un *show* dirigit als nens? Com pots acostar-te a la realitat d'uns barris marginals amb humor? En televisió tots els formats estan inventats, però sempre hi ha maneres diferents d'aproximar-s'hi. Una d'elles és l'humor. Es pot fer humor en qualsevol situació? Es pot fer humor de qualsevol tema? Es pot fer humor en qualsevol format? Podem riure'ns dels formats?

Produccions que es projectaran:

- [*Joy in the hood*](#) (entreteniment, 25', Irlanda, RTE 2 Channel)

- [*We can be heroes*](#) (entreteniment, 27', Austràlia, ABC)
- [*The children supershow*](#) (magazine, 28', Noruega, NRK)
- [*18 i més*](#) (ficció divulgativa, 30', Espanya, BTV)

Moderaran la sessió: Miquel Garcia, Mercè Camins i Pau Escribano

Comptarem amb la presència de: Mike Casey (director de *Joy in the hood* Trine Bjørnæs (productora de *The children supershow*) i els directors de *18 i més*.

Joy in the hood

**Entreteniment, 25',
Irlanda, RTE 2 Channel**

L'actor i humorista Des Bishop viatja a sis zones o barris deprimits d'Irlanda per promoure tallers amb veïns aspirants a còmics. Cada programa mostra el barri, les històries dels personatges, els tallers de formació i la relació del còmic amb l'entorn. Al final, Des i 4 o 5 nous talents locals actuen en una mena de "Club de la Comèdia" en el mateix barri, davant d'amics i familiars dels que han assistit als tallers. La dura realitat del barri, les dificultats de les seves vides i riure's de si mateixos són el centre de les bromes en les actuacions. El resultat és corrosiu, autèntic, divertit.

Algunes veus crítiques amb el programa deien que no hi havia cap intencionalitat per fer res per aquests barris deprimits sinó simplement instrumentalitzar-los per a l'espectacle de Des Bishop. També alguns polítics van criticar el show, amb la resposta airada de Des perquè fessin més per aquests barris en lloc de criticar el programa.

We can be heroes

**Entreteniment, 27',
Austràlia, ABC**

L'actor Chris Lilley interpreta cinc personatges nominats al concurs d'"Australià de l'any". Un home que va salvar 9 nens en un presumpte accident en un castell inflable, un físic xinès aspirant a actor, una adolescent que apadrina 85 nenes del Sudan, dos siamesos a punt de ser operats i una mestressa de casa d'una àrea perifèrica que esdevé atleta d'elit.

Li diuen "mockumentary" i es refereix a un gènere relativament recent en el qual la realitat es disfressa de ficció i a l'inrevés. Utilitza tècniques d'altres formats, com el documental, el reportatge o el *reality* per enganyar l'espectador o simplement ironitzar amb l'ambigüitat.

La televisió ha fet que la frontera entre el que és real i el que és fictici cada cop sigui més petita. Això sí, l'experiment és d'allò més divertit.

The children supershow

**Magazine, 28',
Noruega, NRK**

Aquí també es podria dir que són herois per un dia. A *The children supershow*, els protagonistes són nens i nenes de 6 a 9 anys que a cada programa envien un adult a fer de reporter en "una missió". La víctima ha de fer executar a altres adults les mateixes coses que se'ls exigeixen habitualment als nens. A cada programa hi ha seccions diferents sobre com conèixer el funcionament de diverses fonts d'energia, un clip musical fet pels nens o el superheroi "L'home pollastre". Un espai educatiu que resulta eficaç gràcies al seu esperit transgressor i en el qual els nens són els únics que tenen la paraula.

18 i més

**Ficció divulgativa, 30',
Espanya, BTV**

La Laia, l'Arnau i l'Àlex viuen a Barcelona i tenen poc més de 18 anys. Cada setmana ells són els protagonistes del programa, una història que barreja ficció i realitat amb diàlegs àgils i ocurrents i un esperit provocador. Es tracta d'un programa que reflecteix els gustos, les necessitats, les inquietuds i els punts de vista dels joves, però que està dirigit a totes les edats. En aquest programa, els protagonistes, a causa de la història, passen per un restaurant oriental, una agència matrimonial i les festes de la Mercè. Si bé no es tracta de riure's del format, sí que gràcies al format un pot riure's una mica de certs estereotips arrelats del tot en la nostra societat televisiva.

De 18.15 a 21.30 h: 4a. sessió.

RECUPERACIÓ DAVANT LA CÀMERA

Els dos documentals d'aquesta sessió tenen algunes coses encomú. Primer de tot, comparteixen uns protagonistes que es despullen davant la càmera –de vegades, literalment– amb la finalitat de superar obstacles vitals de primer ordre. Són personatges emocionalment complexos, sens dubte exhibicionistes, que es posen impúdicaament ells mateixos en escena... La segona cosa que tenen en comú és que davant hi ha uns cineastes que han decidit no posar cap límit a les possibilitats que aquests personatges ofereixen. I al darrere de tot això hi ha un vell dilema ètic, vivíssim en la televisió contemporània, que té a veure justament amb aquests límits: què es pot filmar i què no s'hauria de poder filmar; què es vol veure i què no s'hauria de poder veure. És un vell dilema per al qual aquests dos documentals ens fan una proposta nova i transgressora.

Produccions que es projectaran:

- [*Stroke*](#) (documental, 111', Alemanya, ZDF)
- [*Troll*](#) (documental, 65', Espanya, inèdita, Fotoleve Productora)

Moderaran la sessió: Neus Ballús i Antoni Tortajada

Comptarem amb la presència de: Katarina Peters (directora de *Stroke*) i Eva Serrats i José González (directors de *Troll*).

Stroke

**Documental, 111',
Alemanya, ZDF**

Una parella casada de poc, ella cineasta i ell violoncel·lista. De sobte ell, en Boris, pateix una embòlia i la seva vida penja d'un fil. Ella agafa la càmera per filmar el diari de la seva desgràcia i de sobte el malalt comença a reaccionar amb una millora diària: som testimonis del miracle de la recuperació del músic, que es revela com un personatge complexíssim i fascinant. Mentrestant, però, no deixem de qüestionar-nos la posició de l'autora. Una proposta fílmica molt arriscada que ens fa plantejar a fons el tema de la responsabilitat del cineasta.

Troll

**Documental, 65',
Espanya, inèdita, Fotoleve Productora**

Si us esgarriuen les agulles, estalvieu-vos els deu primers minuts. Després d'aquesta exhibició, Troll, la protagonista d'aquest documental inèdit rodat a Barcelona, s'adona que ha tocat fons i decideix fer tot el possible per deixar l'addicció a unes quantes drogues. Fins aquí és un argument conegut. Però què passaria si ja sabéssim que no se'n sortirà? Què hauríem de fer si ens adonéssim que ella mateixa és víctima de les seves dèries exhibicionistes? Valdria la pena continuar rodant? De la mà de Troll, sigueu benvinguts no pas a un viatge a l'infern de l'addicció i la marginació, sinó a un patètic passeig pel que en queda, quan ja gairebé no en queda res.

2006